

haft i Tankerne, og allerede Dagen efter søgte Per saa denne som Agerdyrker forklædte Storsvindler, der boede i en standsmæssig udstyret Villa paa Frederiksberg.

Den bredmavede Jyde, som nok havde hørt Rygtet om den hævede Forlovelse men uden at ville tro paa det, tog imod ham med sit trohjertigste Smil og et varmt, ja svedigt Haandtryk. Men Per havde ikke talt længe, før Manden blev tavs; og hans smaa, hvidfrynsede Svineøjne fik travlt med fra Siden at undersøge Ringfingeren paa Pers højre Haand. Den plumpe Bonde blev bredere og bredere i sin forgyldte Lænestol, jo længere Per talte. Tilsidst lagde han Armene over Brystet og erklærede afgørende, at han ikke vilde have med den Sag at bestille.

Per begyndte at blive utaalmodig. Han erindrede Manden om, at det var ham selv, der i Foraaret sammen med Overretssagfører Hasselager havde foreslaaet et Samarbejde og det under Former, som gjorde hans — Pers — Henvendelse til ham fuldkommen berettiget. Men Proprietæren rystede uanfægtet paa Hovedet og gentog paa sit Købstadjysk:

„Jeg vil it' ha'e med den Sag aa bestil'!“

Per vilde dog ikke lade sig nøje med det Svar men forlangte en Forklaring. Da svarede Proprietæren med den landlige Ligefremhed, hans Forretningsven netop havde gjort Regning paa, at „Situationen“ (hans Yndlingsord) jo totalt havde forandret sig, siden Per — hvad han nu kunde begribe — ikke længer var Philip Salomons tilkommende Svingersøn. Samtidig udtalte han sin Forundring over dette Brud med det rige Købmandshus, ja søgte endogsaa at udfritte ham om Grunden til det. Men da rejste Per sig med